

עמ"ת 43204/01/16 - איסור אגבארה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 43204-01-16 אגבארה(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד
העורר
נגד
המשיבה
אייסר אגבארה (עציר)
מדינת ישראל

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית משפט שלום בראשון לציון, כב' השופט קלייטמן במ"ת 16215-11-15 מיום 19.1.16 לפיו העורר יעצר עד תום ההליכים המשפטיים.

בנימוקי הערר:

ביום 8.11.15 הוגש כנגד העורר כתב אישום בבית משפט שלום בראשון לציון במסגרתו יוחסו לעורר עבירות של שימוש פחזני באש או בחומר דליק - עבירה לפי סעיף 228(א)(3) לחוק העונשין וכן הפרת הוראה חוקית - סעיף 287(א) לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום, החזיק העורר בשנת 2013 ובשנת 2015 מיכלי גפ"מ מבלי שהיה בידו היתר כנדרש בחוק.

על פי האמור בכתב האישום ועל פי התסקיר, מסוכנות העורר הינה אך ורק בתחום עיסוקו, קרי, תחום הגז, ואין ממנו כל מסוכנות כללית.

בנסיבות אלה חובה לבדוק חלופת מעצר לאיון המסוכנות. לא מדובר במקדמה על חשבון העונש, עומדת לעורר חזקת החפות.

נטען בנוסף, כי מאז מעצרו של העורר הוסדרו והוגשו כל האישורים הנדרשים לעיסוקו ממכבי אש ומהרשות והאישורים שניתנו סופיים.

עוד נטען, כי העורר למד והפיק לקחים לאחר שהותו הממושכת במעצר, הורתע באופן משמעותי, מבין היום המשמעותיות, מוכן להפקיד ערבויות כספיות גבוהות ולהימנע מעיסוק בגז עד לסיום משפטו או רק אם ימצאו בידיו אישורים מתאימים ובאישור המשטרה.

עוד נטען, כי על פי הפסיקה בתיקים מהסוג בו עסקין, בתי משפט מורים על שחרור נאשמים לחלופה ולא על מעצר עד תום הליכים.

עוד נטען, כי העונש בעבירות אלה, ברוב המכריע הוא בעבודות שירות, או בבין 8 ל-10 חודשי מאסר, והעורר נמצא במעצר כבר 3 חודשים, קרי, תקופה מהותית מהעונש שיושת, אם יושת, בתום ההליך.

בית משפט מופנה לפסיקה במסגרתה שוחררו נאשמים במקרים דומים לחלופה.

עוד נטען, כי העורר נשוי ולו אישה הנמצאת בחודש האחרון להריונה.

טיעוני באת כוח המשיבה:

על פי כתב האישום והראיות לכאורה, מדובר בעורר שאחסן מאות מיכלים מבלי לנקוט אמצעי בטיחות נדרשים וזאת ב-3 הזדמנויות שונות במהלך השנתיים האחרונות.

אחת הפעמים ארעה לאחר שבית המשפט נתן בעורר זה אמון. שחרורו בתנאים של הפקדה בערבויות, אסר עליו לאחסן בלוני גז ללא היתר ושב וביצע העבירה.

במסגרת החלטת בית משפט קמא מצא בית משפט קיומן של ראיות לכאורה על ביצוע העבירות, קבע כי קמה עילת מסוכנות מאחזקת מיכלי גז בתנאים כפי שעלו מכתב האישום ובהיותם סמוכים לבית ספר.

עוד נטען, כי המסוכנות העולה מהעורר אינה טעונה הבהרה, שכן הובלה ואחסנה של מיכלי גז"מ על ידי מי שאינו מורשה בכך ללא נקיטת אמצעי זהירות מתחייבים, הינה מסוכנת, על אחת כמה וכמה מיכלים בסמוך לבית ספר ובשטח מגורים, מפנה להחלטת כב' השופטת בוסתן בעמ"י 3326-11-15 בעניינו של העורר.

עוד נטען, כי העורר הופנה לקבלת תסקיר שירות מבחן. העורר מוכר לשירות המבחן מתיקים קודמים וסבר שירות המבחן כי ההליך הפלילי מהווה הרתעה לעורר זה, אך מתברר כי אין בהליך הפלילי כדי להוות הרתעה, שכן העורר שב ומבצע עבירות נוספות מאז הרשעותיו הקודמות ונוסף על כך, הפר תנאי שחרור ואמון שנתן בו בית המשפט.

עוד נטען, כי קצין המבחן התרשם שעורר זה מתקשה לערוך שינויים בהתייחסו לסיכון בבחירותיו ומצוי בסיכון התנהגות פורצת גבולות, בעיקר סביב עבודתו, ומכאן למדה באת כוח המשיבה, כי התנהלות העורר מעידה על נחישות להמשיך בביצוע העבירות.

לגופו של עניין דין הערר להידחות.

1. לאור הנטען בסעיף 7 להודעת הערר, כי מאז מעצר העורר הוסדרו ואושרו כל האישורים הנדרשים לעיסוקו של העורר, ביקשתי במהלך הדיון לראות המסמכים הנוגעים לאמור בסעיף 7 בהודעת הערר, אך לא הוצג לי כל אישור שהוא, למעט, אישור עקרוני מנובמבר 2015 בדבר דרישה למילוי תנאים, כשרק בהתקיימם יינתן בעתיד האישור, אך אישור כזה אין בידי באי כוח העורר להציג בפני בית המשפט.
2. העורר נעצר ושוחרר בתנאים מגבילים והפר אמון בית משפט וחזר לעיסוקו.

לא מדובר על הפרת תנאים מגבילים בכך שהמשוחרר בתנאים יצא מחוץ למקום מעצר הבית לשם רכישת סגירות לדוגמא בקיוסק הסמוך לדירות המעצר, או יצא בנסיעה ברכב עם חבר בעיר אחרת מעיר בה נמצאת דירת המעצר מבלי שביצע עבירה נוספת, אלא כאן מדובר בהפרה שעניינה חזרה לעיסוק שנאסר על העורר לעסוק בו.

קרי, העורר בעצם ההפרה "אומר" לבית המשפט, כי אין ליתן בו אמון, אינו ראוי לאמון, וכל אימת שישוחרר בתנאים כאלה או אחרים, יחזור לעיסוקו האסור.
3. הלכה ידועה היא, כי בראש ובראשונה ישוחרר נאשם לחלופת מעצר מקום שבית המשפט יכול ליתן אמון בנאשם עצמו. אמון זה מהווה בסיס בכל החלטת שחרור. בהעדרו, לא ישוחרר נאשם לחלופה כזו או אחרת.

אכן בתי המשפט, במקרים של הפרה קלה, כפי שצוינו בדוגמאות בסעיף 2 לעיל, "מחל" בית המשפט והורה על שחרור לחלופה. במקרים מסוימים אף הגביל והקשיח התנאים המגבילים. אלא שבענייננו, לא מדובר בהפרה קלה שולית, זניחה, שאינה קשורה לעבירה שבוצעה. מדובר בעבירה מהותית שהינה חזרה לעיסוק האסור ובמקרה זה, אין מקום כלל ליתן אמון בעורר.
4. לא רק שאין מקום ליתן אמון בעורר, אלא מהתסקיר עולה כי המפקחות שהוצעו מתקשות להתייחס לקשיים בהתנהלות העורר, שוללות סיכון ומבטאות אמון ביכולתו להתנהג באופן תקין. אבי העורר עצמו (הופיע באישום שני) נמצא עדיין בהמלטות וקיים חשש לשיבוש הליכים.
5. אינני יכולה בנסיבות המקרה ובנסיבות ההפרה לקבל טענת באי כוח העורר כי מדובר במי שהפיק לקחים לאור התקופה הממושכת בה שהה במעצר.
6. באי כוח העורר הפנו לפסיקה במסגרתה שוחררו הנאשמים לחלופת מעצר. לא דומים המקרים העולים באותה פסיקה שהוגשה לי למקרה שבפני בו שוחרר העורר, הפר תנאי שחרור ושב לעסוק בעיסוק האסור.

7. משאין אמון לבית המשפט בעורר זה, אין מקום לבחון חלופה בדרך של מעצר באיזוק אלקטרוני.

על יסוד כל אלה, הערר נדחה.

ניתן היום, ה' אדר א' תשע"ו, 14/02/16 במעמד העורר ובאי כוח הצדדים.

נגה אהד , שופטת בכירה